

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 339/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom senáte 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 43/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len

„sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 43/2013 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali 11. júla 2002 na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) „*návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu*“. Krajský súd vo veci samej rozhodol prvýkrát až rozsudkom sp. zn. 12 Cb 8/2003 z 21. marca 2011, ale najvyšší súd jeho rozsudok zrušil uznesením z 31. júla 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom z 21. marca 2013 (sťažovatelia uviedli v sťažnosti rok 2011, pozn.) tak, že zmenkový platobný rozkaz vydaný 14. mája 2003 zrušil. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podali sťažovatelia odvolanie, v súčasnosti sa na najvyššom súde vedie namietané konanie a vec nie je ešte právoplatne skončená.

3. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť podľa navrhovaného petitu sťažnosti postupom (iba) odvolacieho – najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 43/2013. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal vo veci nález, ktorým vysloví, že namietaným postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich označených práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikáže najvyššiemu súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sa sťažovatelia domáhajú priznania finančného zadosťučinenia každý v sume po 5 000 € a úhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa č. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojim rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zrui také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal... Podľa č. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať, tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Podľa č. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec... prerokovala bez zbytočných priehahov, a podľa č. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru, aby bola jeho vec spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

7. ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého navrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpisane náležitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd môže odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti (podľa petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný) je tvrdenie sťažovateľov, že postupom najvyššieho súdu

v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 43/2013 boli porušené ich označené práva podľa ústavy a dohovoru.

9. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, II. ÚS 518/2014) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ale i právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom najvyššieho súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva

(pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

11. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia, kvalifikovane zastúpení advokátom, v petite sťažnosti namietali (iba) nečinnosť odvolacieho najvyššieho súdu (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ktorý vo veci rozhodol ešte 30. júna 2015, teda v čase predchádzajúcom podaniu ich sťažnosti ústavnému súdu (7. august 2015). Najvyšší súd v tomto čase už nemohol relevantným spôsobom zasahovať do označených práv sťažovateľov, pričom konanie pred najvyšším súdom bolo predtým (dva roky) ešte na hranici ústavnej akceptovateľnosti.

12. Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľov proti údajnej nečinnosti najvyššieho súdu je zjavne neopodstatnená. V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

13. K tomu nad rámec ústavný súd iba zdôrazňuje, že sa nemohol zaoberať prípadným postupom (nečinnosťou) krajského súdu, keďže v petite sťažnosti sťažovatelia, zastúpení advokátom, postup tohto súdu konkrétne nenamietali (odôvodnenie sťažnosti nie je teda zosúladené s jej petitom). Tiež sťažovateľmi udelené splnomocnenia pre advokáta vykazujú nedostatky, keďže neuvádzajú, akej veci sa ich zastupovanie pred ústavným súdom týka (nemá náležitosti predpísané zákonom podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015

